

HJORTHUNDS- KLUBBEN

HJORTHUNDSKLUBBENS NYHETSBLAD

sommaren 1974

Första 74

Intresset för Hjorthundsklubben har varit större än vi vågat hoppas. Särskilt från Norge har vi fått många medlemmar. Anslutningen till vår utställning verkar också bli över förväntan, och vi vet att det kommer utställare både från Norge och Finland. Det verkar som vår mening med denna utställning verkligen nått fram till medlemmarna, nämligen att det inte är tävlingsmomentet som är det viktiga, utan chansen att få träffa likasinnade, prata och titta på varandras hundar. Det bör kunna bli en verkligt trevlig sammankomst, och givetvis har vi beställt vackert väder till denna dag. Som förut meddelats blir det Miss Anastasia Noble från Skottland som dömer. De flesta känner väl till hennes berömda kennel Ardkinglas, och detta är ett enastående tillfälle att få sin hund bedömd av en känd rasspecialist. Därför hoppas vi nu att du som ännu inte anmält din hund, snarast kommer dig för med detta. Det kan ske antingen på den blankett du fick för en tid sedan tillsammans med PM om utställningen, eller på telefon till Elisabet Janzon, Törnrosavägen 10-12, 130 10 Ektorp. Tel. 08/7165776.

I samband med utställningen kommer vi att hålla årsmöte. Ur många synpunkter har vi funnit det lämpligt att förlägga detta till utställningsplatsen kl. 9 på morgonen före bedömningen. Dagordning för årsmötet bifogas.

Efter utställningen har vi tänkt anordna en liten supé till ett pris av 25:- skr per person exkl. dryck. För dem som så önskar kommer vitt vin och öl att serveras. Om du vill delta i supén kan du anmäla detta i samband med insändandet av tävlingsanmälan eller separat till Elisabet Janzon, adress och telefon, se ovan.

Klubbens styrelse vill rikta ett varmt tack till Carin och Gösta Lindhé som upplåter sin gård "Freden" både till årsmötet, utställningen och den efterföljande supén.

I detta vårt första nyhetsblad finns resultat från utställningar i Sverige, Norge och Finland. Som ett experiment har vi också tagit med de kritiker vi lyckats skrapa ihop. I övrigt blandade notiser samt ett PM från Svenska Vinthundklubben.

Vi ses på "Freden" den 31 augusti! Till dess: TREVLIG SOMMAR!

Elisabeth Janzon och Nenne Runsten i djupa tankar.

EN OFÖRGLÖMLIG HELG

Väckarklockan ringde kl. 7.00. Det var lördagen den 31:a augusti, vilket betydde hjorthundsutställning. Jag hoppade upp ur sängen och for ut i köket. Jag fick inte i mig speciellt mycket på morgonen, så spänd var jag. Sedan var det dags för morgontoaletten. När den var klar såg jag till "Alex", för att se om han var "fit for fight". Jag klädde därefter snabbt på mig, grabbade tag i väskan med utställningsattiraljerna som packades kvällen innan, samt slet upp "Alex", och så gick vi.

Vid busshållplatsen väntade en av våra ringsekreterare, Jane Franke. Så kom då bussen och vi klev på. Dusstunden gick snabbt, då vi hade så mycket att prata om, och snart var vi framme vid Vallentuna station. Vi försökte få tag på en taxi, något som tydligen var dömt att misslyckas. Vi ringde i taxitelefonen turvis, och snart var fru Nordin-Pettersson med Ch Mountebanks Ulric också med och ringde. Damen i växel lovade oss en taxi, men den dröjde, något som årsmötet på Freden inte gjorde. Vi blev ängsliga för att helt missa mötet, och till slut ringde jag upp till Freden, och det ordnades så att Leif Janzon vänligt nog kom och hämtade oss. Strax innan Leif kom, kom naturligtvis taxin. Den tog nu fru Nordin-Pettersson, och så var vi alla på väg. Äntligen var vi framme på Freden, lagom för att höra slutfraserna av årsmötet.

Någon halvtimme senare började veterinärbesiktningen, och kl. 11.00 kunde bedömningen börja, med vår skotska gäst Miss Anastasia Noble, som domare.

fortsättning

Som alltid när man har roligt, gick tiden mycket snabbt, och jag vill här passa på att tacka för all den vänlighet som visades mig då min Ch Funcor Alexander utsågs till "Best In Show", något jag aldrig kunnat drömma om. Jag vill också tacka herr och fru Lindhé, för den härliga supén som bjöds på lördagskvällen samt fru Runsten för trevligheterna hon ordnade ute i Vaxholm på söndagen.

BIS Funcor Alexander.

Jag hade tillfälle att fråga Miss Noble lite om hjorthundarna här på utställningen, samt i största allmänhet, och i korthet tyckte hon följande:

Kvalitén på hundarna som ställdes ut var god, men i en del fall hade hon önskat mer benstomme. En detalj som Miss Noble fann utmärkt var de fina små öronen, något som enligt henne själv inte är lika påtagligt i England. En del utställda hundar tyckte Miss Noble var överpälsade, något som är onödigt och dessutom hindrar vid arbete. Vidare fann hon en del ljusa ögon, och en del som hade för flata revben. Vår domare ansåg att en hjorthund skall ha väl välvda revben för att få plats med lungor och hjärta.

Miss Noble poängterade sedan att en hjorthund måste ha "well bent stifles", d.v.s. välvinklade knäleder, en detalj som våra hundar hade.

De hundar som nådde de högsta placeringarna skulle klara sig bra även i England slutade så Miss Noble.

Till sist vill jag tacka alla som gjorde denna helg till ett oförglömligt minne för mig.

Ray Lindholm

i vilket hon summerar sina intryck från vår utställning på Freden 1974.

Det glädde mig mycket att få komma till Sverige och döma er första klubbutställning. Det var särskilt roligt för mig, eftersom det var jag som skickade de första hjorthundarna till Sverige i modern tid - till Carin Lindhé omkring 1950. Det var också mycket intressant att döma ett så stort antal hundar som nästan alla var nya för mig. Intressant också att jag så tydligt kunde urskilja de hundar jag själv fött upp. Det är förstås inte alls förvånande, eftersom om hundarna är typiska för ens ambitioner, så ser de ut som man vill att de ska göra och följaktligen tilltalas man av dem. Det var sorgligt att se att en av mina exportter till Finland inte hade utvecklats bättre, men det visar bara hur en väluppfödd, bra valp ibland kan göra en besviknen. Idealet är naturligtvis att köpa en så bra vuxen hund som möjligt, men det är mycket svårt - det finns inte tillräckligt många och när ägarna upptäcker att deras hundar blir bra som vuxna, säljer de dem inte. I synnerhet tikar, bra tikar är en bra kennels grundpelare - någon enstaka gång kan man få fram något bra ur dåligt material, men det är inte ofta. En bra hanhund kan man få använda till avel så länge den finns i ens eget land, men om den exporteras är den förlorad, åtminstone tills insemination blir enklare att genomföra.

För att återgå till utställningen. Kvaliteten var på det hela taget bra, det var inte många hundar som inte hade raka, och parallella rörelser och typen var i stort sett bra. Det mest påfallande felet var bristen på massa och det är något som allvarligt bör beaktas. Jag vet inte varför det har blivit så, eftersom de hundar som importerats har massa, och jag tror inte det kan vara levnadsförhållandena, eftersom de varghundar jag såg, såväl i verkligheten som på fotografier, inte tycktes lida av den bristen. Det är synd att två av de hundar jag exporterade, Ghrian of Ardkinglas och Mora of Ardkinglas, aldrig fick några valpar, eftersom bägge, i synnerhet den första hade massa.

En hund behöver inte vara särskilt stor för att ha massa, det är benstomme och kraftiga bakpartier som är viktiga. För att ha det behöver en hund inte vara "satt". Idealet är när massa och elegans står i proportion till varandra - detta obestämbara som är så svårt att beskriva och som somliga aldrig lär sig uppfatta och andra ser med ett enda ögonkast. Vi får antagligen ge avkall på elegans en tid för att få fram massan (som jag sa förut så är det svårt att köpa det allra bästa) och sedan avla in elegans igen. Brist på massa är ingalunda liktydigt med elegans, spinkiga hundar kan vara lika oeleganta som kraftiga.

Jag var imponerad över att de flesta hundarna hade bra muskler, vilket tyder på att de får motion. Det tror jag är mycket viktigt för hundarnas fysiska och psykiska utveckling - rörelse i frihet, i synnerhet för unga hundar, anser jag oerhört betydelsefull. Var inte rädda för att de ska göra sig illa, det gör de sällan om de får röra sig fritt från början, de skaffar sig muskler och lär sig se upp, de blir piggare och intressantare som hundar. En relativt kort stunds fri motion är bättre än en lång stund i koppel.

En annan sak som jag lade märke till var att så många av hundarna hade små, fina öron. Om det följer med bristen på massa vet jag inte, men det är något som gamla uppfödare sätter stort värde på.

Best-in-show-vinnaren (Funcor Alexander) var ett exempel på det jag skrivit om elegans med massa - somliga skulle säga att han inte var stor nog, men det håller jag inte med om. Att hjorthunden är en stor ras betyder inte att en hund är bättre ju större den är om dess andra egenskaper inte är lika bra, och när det gäller att arbeta blir en stor hund ofta klumpig. Men det är ett helt annat ämne som jag kunde skriva om länge. Jag fann vinnaren harmonisk och sund, han rör sig mycket fritt och med driv, har bra kropp med bra bröstorg och bröstdjup och bra bakben, något som jag är mycket noga med. I sin entusiasm underströk ägaren hans uppenbara fel: en ganska kort hals. Men man ska komma ihåg att standarden säger att hjorthunden ska likna en greyhound, men att den långa hals en greyhound behöver för att ta upp en hare inte är så vikiyg för hjorthunden, som inte behöver böja sig ner. För hjorthunden är en stark, muskulös hals viktigare. Men en tämligen lång hals och det vi kallar en bra resning är mycket tilltalande och iögonenfallande.

*Specialen på Freden 1974
BIM Melchior Minonnie och BIS Funcor Alexander.*

fortsättning

Detsamma kan sägas om den bästa tiken (melchior Minonnie). Hon har elegans och massa med underbara bakbensvinklar. Hon är i minsta laget till och med för min smak och har dåliga fötter. Det är inte bra för en ras som ska arbeta, men det är bara ett fel och man får inte "döma efter felen" även om det är mycket lätt gjort. Gör man det får man kvar ett medelmåttigt djur utan några direkta fel och någon medelmått är den här tiken absolut inte. Hennes goda egenskaper överväger hennes dåliga.

Den näst bästa tiken (Jet of Ardkinglas) lade jag märke till så fort hon kom in i ringen på grund av hennes underbara, flytande rörelser. Sedan försä sig ägaren och jag förstod vilken hund det var - hennes syster Justina ligger bredvid mig just nu. Hon har samma härliga rörelser och även om hon inte har fullt så bra bröstdjup, så har hon bättre bröstvidd och bättre ögon, så jag är glad att jag behöll den jag gjorde! Dessutom är hon en utmärkt "coursing"-hund, vilket tilltalar mig mycket. Men nu är det inte mina hundar jag ska tala om.

Det var roligt att se att gamla Mora var i så fin form. Jag har hennes syster Moss, men hon ser ut att vara mycket äldre och närmare sina dagars ände.

Jag hoppas att de här kommentarerna och funderingarna kan intressera er. Jag vill gärna tacka alla som gjorde mitt besök möjligt och ordnade allting så trevligt och jag känner mig mycket smickrad över att vara den som fått döma er första specialutställning. I början tyckte jag ert bedömningssystem var ganska svårt, men jag vande mig och det var en kolossal hjälp att Bo Bengtson skrev ner kritikerna åt mig. Men allra mest imponerande är det förstås att språket knappast utgör något hinder alls, det får oss att skämmas. Säkert är det inte många av oss som skulle kunna genomföra en hundutställning på något annat språk än vårt eget.

Anastasia Noble

Översättning: Nenne Runsten